Check-in voor liefde

LINDI MELSE

Check-in voor liefde

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lindi Melse

Omslagontwerp: Lindi Melse en elementen van Freepik

Tekstredactie: Jacodine van de Velde & Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave oktober 2025

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Van Lindi Melse verschenen eerder bij Dutch Venture Publishing:

Een contract vol liefde
Knetterende kerstbomen
Checklist voor de perfecte man
Lichtjes in de molen
Dansende noten (in bundel Winterwonder)

Voor Felix, Rowas & Tilly,
Jullie fantasie en fascinatie voor verhalen is eindeloos en ik hoop dat jullie dat voor altijd mogen vasthouden.

1

Imke

Fluitend haalde Imke de laatste guirlande uit de doos op haar bureau. Samen met Aukje, de schoonmaakster, had ze de hele B&B in kerstsfeer omgetoverd, zodat de gasten zich alvast konden wanen in het winterseizoen. De guirlande zat onder de nepsneeuw, rode besjes en de kerstballen glinsterden tussen het groen. Het oogde kitscherig en dat was precies waar ze van hield. Lekker over de top. Je kon tenslotte maar één keer per jaar alles uit de kast halen om kerst te vieren.

Op de achtergrond klonk haar kerstplaylist. Sommigen zouden het misschien wat vroeg vinden voor deze tijd van het jaar, maar het was tenslotte al begin november. De grote appelbomen in de tuin lieten hun bladeren vallen en al een aantal nachten was de temperatuur onder het vriespunt gedaald. Ondanks dat ze dol was op de kerstperiode, miste ze ook de gezellige high teas in de ruime tuin, waarbij de kinderen door het gras renden en de vrouwen met elkaar

kletsten. Nu de koude maanden voor de deur stonden, moest ze zich hoognodig buigen over de activiteiten die ze binnen in de B&B kon organiseren.

Sinds twee jaar mocht ze zichzelf de eigenaar noemen van deze fijne plek. Als tiener droomde ze er al van om ooit zelf een B&B te runnen en toen de vorige eigenaren aankondigden dat het tijd was voor iets nieuws, greep ze deze kans met beide handen aan. Ze was destijds pas tweeëntwintig, maar het was de beste beslissing in haar leven geweest.

Ze klom de trap op en hing net het begin van de guirlande aan een schroef in de muur toen een luide 'ting' van de receptiebel haar aandacht trok. '*Goeiemoarn*!' riep ze richting de hal. 'Ik kom er zo aan.' Ze stond op haar tenen om het laatste stukje van de guirlande vast te hangen achter een fotolijst.

Direct werd er nog een stuk of tien keer op de bel gedrukt, waardoor er achter elkaar een irritante 'ting ting' klonk.

Verwonderd trok ze haar wenkbrauwen op. Voor zover zij het wist, stond er niemand in het systeem om vandaag in te checken en zo te horen had de persoon in kwestie ook nog enorme haast.

Ze kon het niet laten om net wat rustiger dan normaal de trap af te komen en trok haar kerstrui met ijsberen in model. Ze vond het nogal onnodig dat iemand zo vaak achter elkaar op de bel drukte. Haar bruine lokken bond ze samen in een eenvoudige paardenstaart, zodat haar Rudolf-oorbellen zichtbaar werden. Ze had alles over voor een goede eerste kerstindruk. Dat zou er meteen voor zorgen dat haar gasten zich welkom voelden.

Opnieuw klonk het aanhoudende geluid van de receptiebel door de ruimte. Met een brede glimlach stak ze haar hoofd om de deur van het kantoor. 'Ik ben er! Welkom bij de B&B.'

'Dat mocht tijd worden,' bromde een lage mannenstem.

Nou, nou. Het was niet alsof ze eerst een hele poolexpeditie had afgelegd voordat ze zijn kant op was gekomen. Terwijl ze achter de balie ging staan, knikte ze vriendelijk naar de man. 'Excuses voor het wachten. Ik ben Imke de Vries, de eigenaar. Ik ben u graag van dienst.'

Hij stond een beetje ingedoken voor de balie en leunde met een elleboog op het houten blad. Op zijn hoofd droeg hij een grote cowboyhoed, waardoor alleen de onderste helft van zijn gezicht zichtbaar was. Het enige wat ze wel kon zien, waren de donkerblonde plukken die in zijn nek hingen en zijn volle lippen die half verscholen gingen onder zijn woeste baard.

Hij drukte zijn hoed nog een keer extra aan, waardoor de franjes aan zijn versleten zandkleurige jack lichtjes bewogen.

Zijn kleding was meer geschikt voor het wilde westen dan een verblijf in een Friese B&B, waar doorgaans wandelaars verbleven in deze tijd van het jaar. Goed, ze moest een potentiële gast niet direct afschrijven om zijn uiterlijk. Over het algemeen waren haar logés erg vriendelijk en dat zou deze man in kwestie vast ook zijn.

'Personeel is ook geen overbodige luxe,' mompelde hij half binnensmonds, maar net luid genoeg zodat zij het kon horen.

Blijkbaar wilde hij erg graag de uitzondering op de regel worden. Ze probeerde oogcontact te maken, maar toen hij zijn hoofd iets hief, zag ze haar eigen weerspiegeling in zijn piloten-zonnebril. Waarom droeg hij een zonnebril binnen? Het was geen zonovergoten dag en het was al november. Dit werd steeds merkwaardiger.

Ergens verwachtte ze dat hij zijn zonnebril zou afzetten, maar hoe langer ze wachtte, hoe sneller de lippen van de man voor haar in een afkeurende streep veranderden. Zijn welgevormde mond was ineens een stuk minder aantrekkelijk om naar te kijken.

'Vervelend dat het even anders verliep dan u hoopte.' Ze inhaleerde diep en deed haar best om klantvriendelijk te klinken. 'Wat kan ik voor u doen?'

‘Ik heb geboekt. Onder de naam Abe Visser.’

Ze kon zijn accent niet helemaal plaatsen. Het klonk in ieder geval niet Fries. Ze draaide zich om naar de computer en typte de naam Visser in. Het systeem liet vrijwel direct een afkeurend geluid horen en op het scherm verscheen een rode cirkel inclusief wit kruis. Voor de zekerheid typte ze nogmaals de naam Visser in, maar ook ditmaal gaf het geen resultaat.

‘Sorry, ik kan niets vinden.’ Ze keek hem weer aan. Vreemd dat hij niet eens meer wist onder welke naam hij had geboekt. Dat onthield je toch wel?

‘Kun je zoeken onder de naam Friso Dunkers?’ Hij wreef over zijn ongetemde donkere baard.

‘Natuurlijk, geen probleem.’ Ze dwong haar mondhoeken omhoog en richtte zich op het toetsenbord. Alles aan deze setting was apart te noemen, maar iedereen verdiende een tweede kans. Ze typte de naam Dunkers in. Wederom klonk er een afkeurend geluid van haar boekingssysteem. Snel wierp ze een zijdelingse blik op hem. Je zou toch denken dat hij wist hoe hij heette.

‘Oké, wacht even.’ Hij haalde zijn telefoon uit zijn broekzak. ‘Ik moet eerst iemand spreken.’

Voordat ze nog iets kon zeggen, was hij al verwoed aan het typen op zijn telefoon terwijl hij ondertussen irritant met zijn schoen op de grond tikte. Blijkbaar had hij een derde kans nodig.

Er klonken sterke krachttermen en na een paar minuten stopte hij zijn telefoon weer in zijn zak. ‘Het is geregeld. Er was iets fout gegaan. De boeking is net aangemaakt onder de naam Sivert Veen.’

Ze knipperde even met haar ogen. Alweer een nieuwe naam. Hoeveel verschillende namen had hij wel niet? Misschien was hij wel van adel. ‘Dus u heet Sivert Veen?’

Een vaag bevestigend gemompel kwam over zijn lippen.

Hmm, dit was heel opmerkelijk. Nog nooit had iemand ingecheckt onder drie verschillende namen en dat hij niet eens volmondig kon bevestigen dat hij Sivert Veen was, was ronduit frappant te noemen. Lichtelijk teleurgesteld moest ze concluderen dat hij waarschijnlijk niet van adel was. Dat zou pas een verhaal zijn geweest. Zo iemand had ze nog nooit ontmoet.

Het zou haar niets verbazen als hij in een vroege midlifecrisis zat en toe was aan iets nieuws. Dat zou ook meteen zijn cowboylook verklaren. Je wist het maar nooit met de logés die bij haar kwamen. Normaal was dit juist wat ze zo leuk vond aan haar werk. Iedereen kwam hier met een eigen verhaal en ze wilde – uiteraard met gepaste interesse – weten wat dat precies was. Het was in ieder geval een stuk gemakkelijker als de persoon in kwestie ook meewerkte en haar niet zo irriteerde, zoals Sivert nu deed.

Het getrommel van Siverts vingers, die ritmisch neerkwamen op de balie, trok haar terug uit haar gedachten. Ze richtte haar blik op het toetsenbord.

Ditmaal vond ze zonder problemen de reservering op zijn naam. Haar ogen werden groot toen ze de boekingsperiode zag. Hij zou voor acht weken blijven. Acht weken! Dat was uitzonderlijk lang. Dat deed nooit iemand buiten het hoogseizoen. Ze draaide zich naar hem toe en probeerde haar verbazing te verbloemen. ‘Mag ik uw paspoort?’

‘Nee, alles staat al in de computer.’

Overrompeld door zijn botte reactie staarde Imke hem aan. Aan de weerspiegeling in zijn zonnebrilglazen te zien, zag ze er allesbehalve intelligent uit.

Het idee dat ze acht weken lang met deze zuurpruim onder een dak moest leven, trok haar totaal niet.

‘Waar moet ik heen?’ klonk het ongeduldig.

Ze schraapte haar keel en ging rechtop staan. ‘Ik bekijk het document graag eerst even.’

Aan de andere kant van de balie klonk een luide zucht.

Net toen ze de bijlage wilde openen, hoorde ze Aukje roepen. ‘Imke! Kun je me helpen? Ik probeerde de kast te verschuiven, maar nu valt de spiegel bijna! Ik kan hem niet meer houden.’

‘Sorry, één moment.’

Sivert liet een laag afkeurend geluid horen dat meer klonk als een grom van een losgeslagen hond dan van een mens.

Direct stonden de haartjes op haar arm rechtovereind en ze snelde weg.

Slechts twee minuten later stond ze hijgend achter de balie, terwijl Sivert zijn hoed nog dieper over zijn gezicht trok.

‘Excuses, dit was een noodgeval.’ De lichte steek in haar zij zeurde behoorlijk. ‘Normaal gebeurt dit nooit.’

‘Graag een kamer ver weg van iedereen.’

‘Dat kan zeker.’ Met plezier zelfs, voegde ze in gedachten toe. Ze haalde de sleutel voor de zolderkamer van het rekje en plakte een glimlach op haar gezicht. Al maanden had er niemand in de zolderkamer overnacht, maar als hij per se afstand wilde, dan vond ze dat best. Ze kreeg de kriebels van hem.

‘Kun je me nu eindelijk vertellen waar ik heen moet?’

Ze deed haar best om niet met haar ogen te rollen. Wat. Een. Gast.

‘U moet twee trappen omhoog en dan loopt u zo op de deur af.’

‘*Thanks*.’

Dat was het dus. Hij had een Brits accent. Dat was duidelijk te horen aan hoe hij het woord ‘*thanks*’ uitsprak. Vandaar dat de namen die hij noemde zo raar klonken. Ze vond hem ook geen Friso of Sivert. Deze namen pasten helemaal niet bij hem. Hoe zou hij echt heten?

Ze keek haar nieuwe gast na, die de grote koffer moeiteloos naar boven tilde. Hij deed het zo soepel dat je haast zou denken dat hij enkel zijn pyjama en toiletartikelen bij zich had.

De hakken van zijn cowboylaarzen tikten tegen de houten treden van de trap en zijn donkergrijze spijkerbroek sloot perfect aan om zijn welgevormde billen.

Jammer dat hij verder zo'n botterik was; wie weet hadden ze het anders nog best gezellig kunnen hebben. Imke wendde haar blik af. Ze moest het als iets positiefs zien dat hij acht weken zou blijven, want daar ging een flink geldbedrag mee gepaard. Dat kon ze dan weer mooi gebruiken om de energierekening van deze maand te betalen. Met de huidige prijzen waren die tegenwoordig belachelijk hoog. Maar waarom verbleef Sivert zo lang in Moledoarp? Daar kon ze haar vinger nog niet helemaal opleggen. Wat het ook was, ze zou ervoor zorgen dat hij zich welkom voelde, ook al had hij zichzelf direct tot meest ongewenste logé van het jaar bestempeld.

2

Dave

Met een zucht liet Dave zich op het bed zakken in de zolderkamer. Zijn agent, Sue, had het weer rampzalig aangepakt. Wat zou de eigenaresse ervan denken dat hij met drie verschillende namen incheckte? Als een journalist hier lucht van kreeg, had hij net zo goed in Engeland kunnen blijven. Hij hoopte vooral dat hij niet was ontdekt door zijn grote hoed en zonnebril. Het was een uitdaging geweest om de Friese namen uit te spreken en om de paar Nederlandse zinnen in zijn geheugen te prenten. Dankzij de spraakfunctie van Google kende hij er een aantal uit zijn hoofd, maar het kostte hem alsnog moeite om ze te onthouden. En zelfs na het oefenen vond hij dat hij veel te Brits klonk. De zolderkamer was in vergelijking met zijn slaapkamer thuis een postzegel, maar voor de komende weken kon hij hier prima vertoeven.

Hij zat op een kingsize bed en zo te voelen veerde het matras prettig mee, zonder een storend krakend geluid te produceren.

Hij nam het verdere interieur in zich op. Een brede groene Biedermeierkast sierde de wand, met daarachter een lelijk, oubollig natuurbehang. Zo'n behangetje uit 1900. Te donker en te kleurloos. De lampenkap naast de groene fauteuil in de hoek had exact dezelfde print. Er was nog een eikenhouten bureau aanwezig met een simpele stoel. Zelf zou hij deze stijl nooit uitkiezen, maar het paste wel bij elkaar. Dat moest hij nageven.

Zijn woning bestond uit vier slaapkamers, een woonkamer en een badkamer zo groot als dit vertrek. Hij hield van een minimalistische stijl: strakke vormen, weinig poespas, veel zwart-witaccenten en moderne, kleurrijke kunst aan de muur. De rustige omgeving zorgde ervoor dat hij zijn hoofd kon leegmaken en zich kon voorbereiden op een volgende tour.

Hij trapte zijn cowboylaarzen uit en met een doffe klap kwamen ze terecht op de donkerhouten vloer. Een aantal planken stonden enigszins bol, maar er staken geen spijkers uit waar hij zijn voeten aan zou openhalen.

Op zijn sokken liep hij naar het brede raam aan de linkerzijde van het bed, dat uitzicht bood op de ruime tuin van de B&B. Hij kon zich voorstellen dat het een heerlijke plek was in de zomermaanden. Vandaag lagen er overal hopen bladeren aan de wortels van de appelbomen. In een hoek van de tuin stond een smal blauw schuurtje, waarin je nog niet eens fatsoenlijk een auto kon stallen. Zelfs vanaf hier zag hij dat de houten planken een nieuwe laag verf nodig hadden. Het zwarte platte dak was voorzien van een dikke laag mos en bladeren. In zijn beleving was het beter als het hele schuurtje werd vervangen.

Nadat hij de gordijnen had dichtgetrokken, begaf hij zich naar het ronde raam aan de rechterkant van zijn bed.

Als hij door het raam keek, ving hij een glimp op van het dorpsplein. Een handjevol winkels grensde aan het plein, gecombineerd met een aantal huizen en een wit kerkje op het einde.

Hij strekte zijn rug, die behoorlijk zeer deed door de kromme houding die hij zichzelf had aangemeten tijdens de reis. Niemand had hem herkend, dus het was niet voor niks geweest. Hij rekte naar links en rechts en wist zeker dat hij morgen spierpijn zou hebben.

Een groepje mensen kwam uit de supermarkt. Snel deed hij een stap naar achteren en sloot de gordijnen. Daarmee werd het laatste beetje zonlicht uit zijn kamer geweerd. Het viel hem nu pas op dat zijn gejaagde ademhaling eindelijk rustiger werd.

De spieren in zijn rug prikten nog steeds. Hij moest straks maar een warme douche nemen, zodat zijn lichaam weer kon ontspannen.

Imke

Het was rustig in de B&B. Sivert was de enige gast en hij was nog steeds niet van zijn kamer afgekomen. Niet dat ze haar gasten de hele dag in de gaten hield, maar haar kantoortje lag achter de balie en haar bureau keek precies uit op de buitendeur. Als hij naar beneden was gekomen, had ze hem wel langs zien lopen. Aukje had alle lege kamers voorzien van schoon bedlinnen en de badkamers geschrobd. Na een aantal drukke maanden stonden er maar een handvol boekingen in het systeem voor de komende weken.

Imkes maag knorde flink. Het was lunchtijd. Een paar uur geleden was ze helemaal vergeten om Sivert de kaart met het dagmenu mee te geven. Het was een extra service die ze graag bood om de logés die langer verbleven te ontlasten. Naast het uitgebreide ontbijt waren er

ook een lunch en diner beschikbaar. Zo hoefden de gasten nergens meer over na te denken en konden ze volop genieten van hun verblijf. Ze vond het geen probleem om extra te koken voor haar gasten, want ze moest toch avondeten voor zichzelf klaarmaken.

Misschien was het beter om Sivert direct op de hoogte te brengen, zodat ze daarna zelf kon lunchen. Helaas was Aukje al naar huis, dus nu moest ze zelf naar hem toegaan en daar voelde ze vrij weinig voor. Hij had dan wel een blijvende indruk achtergelaten, maar die was allesbehalve positief.

Onderweg naar boven werd ze omringd door een heerlijke kerstambiance, waardoor ze haast zou vergeten waar ze naartoe ging. Overal waar ze keek, was een vleugje kerst te zien. Het leek wel een kerstexplosie. Heerlijk vond ze dat. Het was jammer dat haar eigen slaapkamer beneden lag en ze zo weinig langs deze versiering kwam.

Licht hijgend stond ze voor de zolderkamer. Wat was het een klim. Per direct besloot ze dat dit de laatste keer was dat ze helemaal naar de zolder liep. Ze stond stil in het donkere gangetje om weer op adem te komen. Met de menukaart wapperde ze heen en weer, waardoor er een aangename koude luchtstroom langs haar gezicht streek.

Met haar vrije hand klopte ze op de houten deur.

'Meneer Veen, ik heb de menukaart voor u.' Het bleef stil en weer klopte ze aan. De seconden kropen voorbij en eerlijk gezegd vond Imke het maar niets om in het donker bovenaan de trap voor een dichte deur te blijven wachten. Het peertje boven haar deed vrij weinig voor de verlichting. Het leek nu zo'n schimmige ruimte waarbij iemand ineens je schouders vastpakte. Instinctief draaide ze snel een rondje, maar ze was slechts de enige in het donker.

Omdat er bijna nooit gebruik werd gemaakt van de zolderkamer, had ze er geen moment aan gedacht om het krappe gangetje te versieren. Ze ging Aukje vragen of ze hier ook een aantal kerstlampjes wilde ophangen.

Aangezien ze geen zin had om nog langer te wachten, zakte ze door haar knieën om de menukaart onder de deur door te schuiven. Op het laatste moment twijfelde ze. Dit kon onprofessioneel overkomen en als ze het gastenboek van de B&B moest geloven, werd de vriendelijke sfeer juist altijd erg gewaardeerd.

Met een zucht kwam ze overeind. Misschien was Sivert in slaap gevallen na zijn reis en moest ze nog een tijd wachten voordat hij opendeed. Tegen haar eigen voornemens in, zou ze het na de lunch nog een keer proberen.

Ze draaide zich om en op het moment dat haar rechtervoet de bovenste tree bereikte, zwaaide de deur met een kraakje open.

'Sorry dat het even duurde,' klonk het achter haar. 'Wat is er aan de hand?'

De zin kwam er best vloeiend uit, dacht Imke toen ze zich omdraaide. Misschien had ze zich vergist in zijn Britse afkomst. Zodra ze Sivert in de deuropening zag staan, fronste ze diep.

Hij had een witte handdoek om zijn heupen gewikkeld. Het was best een aangenaam uitzicht geweest als hij zijn belachelijk grote cowboyhoed en zonnebril achterwege had gelaten. Vanonder zijn hoed druppelde er water op zijn gespierde schouders. Zijn postuur vulde bijna de gehele deuropening en ze moest moeite doen om niet te staren. Het was al even geleden dat ze van dichtbij een halfnaakte man had gezien, en haar ex had zeker geen wasbordje.

Vanbinnen kriebelde er iets in haar onderbuik.

Als hij op een poster zou staan, dan hing ze hem zeker in haar kamer. Help zeg, hoe oud was ze!

Ze beet op haar onderlip en dwong zichzelf om haar aandacht op zijn gezicht te richten.

Ze kneep haar ogen een beetje samen. Dat hij nog steeds een zonnebril droeg, was ook opvallend. Misschien had hij een oogaandoening of een kater; dat zou in ieder geval zijn ongezellige

houding verklaren en het feit dat zijn kamer volledig verduisterd was, terwijl het midden op de dag was.

Sivert sloeg zijn armen over elkaar, waardoor deze opbolden en ze een glimp opving van de tatoeages die zijn onderarmen sierden.

Haar blik gleed weer over zijn lichaam en bleef hangen bij zijn kromme rug. Dat was haar daarstraks ook al opgevallen. Wellicht kon ze hem beter het nummer van de huisarts geven dan de menukaart. Als hij zo nog langer door het leven ging, kreeg hij straks een enorme bochel op zijn rug, net als Quasimodo.

'Wilde je iets vragen?' klonk het ongeduldig.

Imke schudde haar hoofd, schraapte haar keel en herstelde zich snel. Waarom wilde ze ook altijd in het leven van haar gasten duiken? 'Ik kwam de menukaart brengen.' Ze stak de kaart naar hem uit. 'Omdat u hier verblijft, is het mogelijk om naast uw ontbijt ook de lunch en het avondeten hier te nuttigen. Mocht u het nog niet precies weten, dan mag u het morgenochtend aangeven.'

Sivert knikte, nam de kaart aan en bestudeerde hem in stilte.

Kon hij hem überhaupt lezen met zijn zonnebril op?

'Ik eet de maaltijden op mijn kamer,' antwoordde hij zonder op te kijken. Daarna draaide hij zich om, waardoor ze een enorme tatoeage van een gitaar met muzieknoten op zijn rug zag.

Voordat ze kon vragen of hij gebruik wilde maken van de lunch of het diner, was de deur alweer dichtgetrokken.

Nu was ze nog niets wijzer. Hoewel: ze wist dat hij er goed uitzag onder zijn kleding. Dat ze ineens een kriebel in haar buik voelde, was het bewijs dat ze oog had voor mannelijk schoon. Meer betekende het niet, toch? Zwijgend liep ze de trap af naar beneden om haar eigen lunch te halen.

3

Imke

Nadat Imke ham-kaascroissantjes had gekocht, stak ze in haar paarse slaapzakjas het dorpsplein over om een korte lunchwandeling te maken met haar zes jaar oudere zus Wietske. Acht jaar lang had Wietske in Utrecht gewoond en gewerkt, maar toen ze een burn-out kreeg, was ze weer naar Moledoarp teruggekeerd. Haar terugkomst viel gelijk met Imkes overname van de B&B en sindsdien spraken ze elkaar regelmatig. 'Ha, lievelingszusje van me.' Wietske deed de voordeur open van het kantoor waarin het Moledoarpse Kontakt was gevestigd en waar ze als hoofdredacteur werkte. Ze was gehuld in haar groene manteljas en donkerblauwe sjaal van kasjmier. Wietske was degene van hun tweeën die er altijd chic uitzag.

'Ik ben je enige zusje,' reageerde Imke glimlachend. Haar woorden vormden witte wolkjes in de lucht.

'Daarom ben ik ook zo blij met je.' Wietske sloeg een arm om Imkes schouders en samen liepen ze over het dorpsplein.

‘Wat ben jij vrolijk vandaag.’ Imke keek Wietske zijdelings aan.

‘Het gaat goed op de redactie, het lukt steeds beter om op een ontspannen manier met mijn werk bezig te zijn, en over een paar weken ga ik trouwen.’

‘Wanneer gaan we je jurk ook alweer ophalen?’

‘Over anderhalve week. Ik kan niet wachten om hem weer aan te trekken. En dan kun jij meteen je bruidsmeisjesjurk passen.’

‘Ik ben heel benieuwd. Tot nu toe heb ik alleen de foto gezien.’ Imke haalde een croissant uit de papieren zak en gaf er een aan Wietske. De combinatie van ham en kaas in een knapperige verpakking was een zeer welkome lunch. ‘Misschien had ik beter koffie voor ons mee kunnen nemen; mijn vingers vriezen er bijna af.’ Ze nam een hap van haar croissant en zuchtte diep.

Wietske hield haar pas in. ‘Wat is er aan de hand?’

Schouderophalend tuurde Imke naar haar witte Nikes, die er groezelig uitzagen. ‘Er is een nogal bijzondere gast ingetrokken en ik stoor me nu al behoorlijk aan hem.’

‘Vertel. Ik wil alles weten, want dit is niets voor jou. Jij bent altijd enthousiast over je gasten.’ Even verscheen er een denkrimpel op Wietskes voorhoofd. ‘Hoewel... behalve die ene keer dan toen iemand dagenlang overgaf op elke denkbare plek in de B&B.’

‘Ieuw, dat was echt smerig.’ Alleen al bij de gedachte daaraan rilde ze een beetje. ‘Aukje en ik waren continu bezig met schoonmaken én ontsmetten. In vergelijking met die situatie valt deze man alleszins mee.’

‘Ah, het is dus een man.’

‘Scherp van je, Sherlock.’

‘Ziet hij er goed uit? *I'm asking this for my sister*.’

Imke schoot in de lach. ‘Je weet dat ik je niets kan vertellen.’

‘Jij ook altijd met je geheimhoudingsplicht,’ grinnikte Wietske.

‘Dat is anders heel belangrijk, hoor. Je weet nooit wat het verhaal is waarmee gasten binnenkomen. Ik gun ze privacy en verspreid geen roddels.’ Imke nam een hap. ‘Zoals je weet: nieuws in ons dorp doet pijlsnel de ronde. En dat is ook niet zo verwonderlijk met een nieuwsgierige hoofdredacteur.’ Ze wierp Wietske een scherpe blik toe.

‘Ik roddel nooit,’ beweerde Wietske. ‘We houden lezers enkel op de hoogte.’

‘Ja, vast. Maar nu moet ik het dus voor mezelf houden en dat is knap lastig.’

‘Je wilde de B&B toch volhangen met kerstversiering? Daar kan ik je bij helpen.’

‘Dat heb ik al met Aukje gedaan. Helaas, je idee om stiekem op onderzoek uit te gaan, is bij deze van de baan.’

‘Dat was ik heus niet van plan.’ Lachend haalde Imke nog twee croissants uit het zakje en gooide de verpakking in de prullenbak. ‘Ik heb wel ander nieuws voor je.’

‘O?’

‘Ik heb een aantal activiteiten bedacht om de wintermaanden door te komen. Leuk voor de locals én de gasten.’

‘Dus dan kan ik alsnog achterhalen over wie je niets wilt vertellen?’

Imke sloeg haar ogen ten hemel, maar ondanks haar afkeuring krulden haar mondhoeken omhoog. Ze vond het grappig dat Wietske zo nieuwsgierig was. ‘Niets mág vertellen, om precies te zijn.’

‘Ach, bijna hetzelfde,’ kopte Wietske grijnzend in. ‘Maar vertel over je plannen, dan zorg ik dat ze worden opgenomen in de agenda van het Kontakt.’ Terwijl ze een lijst met activiteiten opsomde, maakte Wietske aantekeningen. Ze kozen de zaterdagochtend en de woensdagmiddag, zodat de moeders met kinderen ook konden komen. Zo zou er onder andere een voorleesmiddag plaatsvinden en een activiteit om kerstkransen te maken.

'Wat een goeie ideeën,' reageerde Wietske.

'Noteer je dan ook meteen een poolavond? Dat is altijd een groot succes. En ik zal de familie De Jong vragen of ze dit jaar opnieuw de schaatsbaan willen verzorgen, dan zorg ik voor de kerstversiering.' Imke zag het al helemaal voor zich. 'Wie weet kunnen jij en je verloofde de hotdogkraam beheren?'

'Ik ben voor, en Foppe wil vast meedoen. Zal ik de printjes maken op kantoor? Dan verspreiden we die in het dorp. Ik denk dat iedereen wel een aantal leuke activiteiten wil doen in de wintermaanden. Het is ook weer zowat om onze buren pas in de lente weer te zien.'

'Nou, inderdaad. Ik zal zorgen dat ik ook een programma bij de balie leg.'

Inmiddels kwam de B&B in zicht.

'Het was weer een productieve lunch,' zei Imke. 'Ik voel me nu een stuk beter, omdat ik samen met jou een rondje gelopen heb.'

'Dat geldt ook voor mij,' beaamde Wietske.

'O, en voor ik het vergeet. *Heit* en *mem* vroegen of we eind van de week komen avondeten.'

'Gezellig, ik zet het meteen in de agenda.' Het was al even geleden dat ze bij haar ouders was langs geweest. Imke wilde net afscheid van Wietske nemen toen er een mail binnenkwam voor de B&B. Ze opende hem en las:

Waar blijft mijn lunch? Ik gaf aan dat ik die op mijn kamer wilde nuttigen.

Sivert Veen

P.s: de wifiverbinding is waardeloos

Van verbazing schudde ze haar hoofd en mompelde: ‘Het zonnetje in huis laat ook weer van zich horen.’

‘Zei je wat?’ vragend keek Wietske haar aan.

Imkes telefoon verdween in haar jaszak. ‘Ik geloof dat ik even iets moet regelen.’ Ze gaf Wietske een knuffel en stapte snel de B&B binnen.

De relaxte houding die ze net weer terughad, was spontaan verdampt toen het mailtje van Sivert binnenkwam.

Ze hechtte waarde aan tevreden klanten, maar dat het vanaf het eerste moment zó moeizaam verliep, was nogal een domper. Blijkbaar had Sivert nooit geleerd om fatsoenlijk te communiceren. Als hij gewoon had doorgegeven dat hij wilde lunchen en waar, was dat echt geen probleem geweest. Ze stond meteen weer op scherp.

Met de snelheid waar een chef-kok jaloers op zou zijn, maakte Imke zijn lunch klaar. Omdat ze niet wist wat hij precies wilde eten, bereidde ze van alles. Ze bakte ei, spek en afbakbroodjes, pakte verse melk van de boerderij van haar ouders en biologische perensap. Zelfs de hoeveelheid kerstversiering in de keuken kon haar niet opvrolijken.

Voor de tweede keer liep ze met lichte tegenzin de trap op naar zolder en dit keer verzuurden haar armspieren bij elke stap door het volgeladen dienblad. Hij kon de lunch die ze voor hem had gemaakt maar beter waarderen.

Door het dienblad in haar armen kon ze onmogelijk aankloppen, dus tikte ze met de voorkant van haar Nike tegen de houten deur. ‘Meneer Veen? Ik heb uw lunch bij me.’

Ze ging hem meteen vragen of hij ook avondeten wilde bestellen voor vandaag. Ze voelde er weinig voor om nog een keer zo'n lomp mailtje te ontvangen.

Nogmaals tikte ze met de neus van haar schoen tegen het hout.

Eindelijk ging de deur open. Sivert deed een stap naar achteren en gebaarde dat ze binnen kon komen.

De kamer was nog steeds donker. Ze stapte twijfelend over de drempel en knipperde flink met haar ogen om te wennen aan het geringe licht. Zelfs de staande lamp was uit. Gelukkig wist ze hoe de kamer was ingericht en liep ze op goed geluk richting het houten bureau naast de grote kast.

Ze schoof het dienblad op het bureau en toen ze een stap naar achteren deed, botste ze tegen een lichaam aan. Een zwak kreetje ontsnapte aan haar lippen en een hand omsloot haar bovenarm om te voorkomen dat ze viel. De warmte van zijn vingers trok direct als geladen stroomschokjes door haar arm.

'Sorry,' flapte ze eruit. 'Ik zag je niet.' Wat logisch was, aangezien er nauwelijks iets te zien was. Waarom kon hij niet gewoon een lamp aanklikken? Dan had ze ook niet zo dicht op hem hoeven staan.

'Geeft niets.' Zijn adem streek langs haar nek en haar hartslag verhoogde onmiddellijk.

Doordat ze met haar rug tegen hem aanstond, kwam direct weer het beeld van zijn gespierde borstkas op haar netvlies. Een tinteling trok door haar heen en ze merkte hoe haar wangen kleurden. Ze was blij dat het donker was.

Hij liet haar arm los en de plek waar zojuist zijn vingers haar huid hadden aangeraakt gloeide nog na.

Ze draaide zich naar hem om. Vaag kon ze de contouren van zijn gezicht onderscheiden. Hij leek langer nu hij zo dicht bij haar stond. Ze kantelde haar hoofd een klein stukje om scherp te stellen op zijn gezicht.

Het nadeel van de slecht verlichte kamer was dat alles diepgrijs kleurde. Alsof je in een zwart-witfilm stond en ze vergeten waren om de belichting juist in te stellen. Zijn baard tekende haast zwart af tegen zijn huid, net als zijn wenkbrauwen. Even kneep ze haar ogen samen. De vertrouwde zonnebril was verdwenen, maar nog steeds kon ze de kleur van zijn ogen niet zien. Ze vormden donkere poelen die haar opnamen.

Een zachte lavendellucht kwam haar tegemoet, afkomstig van de doucheproducten die klaarstonden in de badkamers voor de logés. Het was haar lievelingslucht. Naast de lavendel rook ze ook een vleugje citrus. De geuren mengden zich perfect. Bijzonder hoe haar zintuigen een stuk scherper waren, nu ze in het donker maar een paar centimeter verwijderd was van deze man.

Sivert schraapte zijn keel, waardoor ze zich weer herpakte.

'Wil je ook gebruikmaken van het diner?' vroeg ze. 'Of wil je dat liever zelf klaarmaken? Je bent vrij om de keuken beneden te gebruiken.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik eet graag op mijn kamer. Elke maaltijd, elke dag.'

Dus hij ging nooit naar buiten? Het lag op het puntje van haar tong om te vragen of het goed met hem ging. Een mens had toch frisse lucht nodig? Maar ze kreeg de woorden onmogelijk over haar lippen; ze wilde niet te nieuwsgierig zijn. 'Dat is prima. Ik zal de maaltijd rond zes uur vanavond brengen. Als er verder nog dingen zijn, dan hoor ik het graag.'

'De wifi werkt amper.'

'Dat kan kloppen,' reageerde ze geruststellend. 'Ik ben niet zo online en stimuleer dat mijn gasten zo wifiloos mogelijk door het leven gaan.'

'*Unplugged*.'

Zelfs in dat ene woord was duidelijk zijn afkeur hoorbaar. Om het minder zwaar te maken, reageerde ze een stuk enthousiaster: 'Klinkt best prettig, toch?'

Hij humde instemmend, waarna het even stil bleef. 'Toch ben ik liever online.'

'Als je echt zo nodig een stabiele wifi wilt: beneden werkt het beter. Heb je nog iets anders nodig?'

'Ik mail wel.'

Ze kon nu al niet wachten om weer zo'n bot bericht te krijgen. Ze schuifelde de verduisterde slaapkamer uit. Pas toen ze de trap afliep naar beneden, besefte ze dat ze nog steeds had ze geen idee hoe hij er precies uitzag.

's Avonds staarde ze naar het plafond in haar slaapkamer. Net zoals in de hal waren de balken aan het plafond zachtblauw geschilderd. Kort nadat ze zichzelf eigenaar van de B&B mocht noemen, had ze hier haar intrek genomen. Haar kamer lag op de benedenverdieping, tussen het kantoor en de zitkamer in. Daar was ze net een tijdje geweest, maar ze had zich behoorlijk ongemakkelijk gevoeld.

Ze deed geen moeite om de haard aan te steken, omdat ze de enige in het gebouw was. Hoewel, de enige... Sivert was er natuurlijk ook, maar omdat hij op zijn kamer bleef en geen moeite deed om een praatje met haar te maken, voelde het toch stil.

Haar lichaam had veel te sterk op hem gereageerd wat haar betrof. Hij bleef behoorlijk kortaf en was duidelijk tegen haar visie voor een "unplugged" leven. Daar was blijkbaar niets aantrekkelijks aan. Het was maar goed dat hij niet naar beneden kwam, want dan hoefde ze ook geen contact met hem te hebben.

Gelukkig zou het echtpaar Dijkstra over een paar dagen inchecken. Elk jaar rond deze tijd kwamen ze naar Moledoarp om hun kinderen en kleinkinderen te bezoeken. Dat zou weer voor gezelligheid zorgen. Ook had ze, voordat ze naar bed ging, gezien dat er een aantal losse overnachtingen waren geboekt. Dat was tenminste iets.

Het leukste aan het runnen van de B&B was het ontbijt, omdat alle gasten zich dan verzamelden aan de overvolle ontbijttafel. Dan maakte Imke graag een praatje en deelde ze de krant uit, die onder het genot van een kop koffie werd doorgenomen. Het kwam regelmatig voor dat de Zweedse kruiswoordpuzzel al bij het ontbijt onder luid gelach werd ingevuld. Op dat sfeertje ging ze heel goed. Binnenkort zou het opnieuw zo gezellig zijn.

Ze klikte het nachtlampje uit, draaide zich op haar zij en dacht aan het saldo op haar bankrekening dat steeds verder terugliep. Ze had nog wat geld achter de hand, maar was dat voldoende om alle kosten te dekken? Het schuurtje zag er niet bepaald florissant uit, de nieuwe houtvoorraad moest ook besteld worden en de energierekening lag volgende maand alweer op haar te wachten. Ze trok de deken strakker om zich heen. Dat was een zorg voor later. Als ze er gewoon niet te veel aan dacht, dan bleef de schade vast beperkt. Haar ogen werden zwaar en even later viel ze in een diepe slaap.

4

Imke

Vier dagen later zwaaide de voordeur van de boerderij open en werd Imke in de armen van haar moeder getrokken.

'Fijn dat je er bent, *skat*.'

'Het is al veel te lang geleden dat ik hier was,' reageerde Imke. Ondanks dat ze in hetzelfde dorp woonden, kwam het vaker voor dat ze elkaar belden dan dat ze elkaar in het echt zagen. Ze trapte haar Nikes uit en hing haar jas op bij de voordeur.

'*Heit* wil na het eten graag nog "Stap Op" spelen.' Haar moeders ogen glinsterden. 'Vooral om te winnen geloof ik, dus het kan even duren voordat je naar huis kunt.' Ze duwde de deur naar de woonkamer open en Imke volgde haar grinnikend.

De woonkamer van de boerderij bestond uit een bruin kleurenpalet. Van een ingezakte cognackleurige leren bank en eikenhouten meubels tot bruine balken die over het plafond liepen. Imke hield meer van lichtere tinten.

Ze begroette haar vader, haar toekomstige zwager Foppe en Wietske, die om de ronde eettafel zaten. De tafel was gedekt met een rood geblokt tafelkleed, waarop het trouwservies van haar ouders pronkte.

Haar moeder kwam aan lopen met een grote pan in haar handen. De kruidige geuren verspreidden zich direct door de woonkamer.

'*Mem*, je hebt Friese jachtschotel gemaakt.' Wietske keek verrukt naar haar moeder.

'Dat leek me wel toepasselijk.' De mondhoeken van haar moeder krulden omhoog terwijl ze de pan op tafel zette.

Imke kneep haar ogen samen. 'Wat mis ik hier?' Ze keek haar familieleden een voor een aan. Allemaal hielden ze hun gezichten in de plooi. Toen ze Foppes blik kruiste, zag ze een kleine twinkeling in zijn blauwe ogen.

'Laten we eerst een gebed uitspreken,' onderbrak haar vader het gesprek. 'Voordat het eten koud wordt en we in een of andere discussie belanden.'

Lag het aan haar of keek haar vader Wietske even scherp aan?

Zodra het amen klonk, vlogen Imkes ogen open. 'Oké, voor de draad ermee. Wat hebben jullie bedacht?'

'Nou,' begon Wietske. Ze leunde op haar gemak achterover op de houten eetkamerstoel. 'We gaan een feest voor singles organiseren.'

Imke kreunde inwendig. 'Moet dat?'

'Het lijkt ons zo leuk als je ook iemand ontmoet,' vervolgde haar moeder terwijl ze de gekruide aardappelen met kool en kaas op de borden schepte.

Haar vader gaf een klopje op haar schouder. 'Je werkt zo hard. Van een feestje knap je zo weer op. Daar krijg je energie van en ontspanning is heel belangrijk.'

Wat haar betrof ontspande ze al te veel. Het was niet alsof de B&B vol zat en ze tot laat in de weer was met de logés. Alleen hoefde haar familie dat niet te weten.

'We organiseren het in de molen,' vulde Foppe behulpzaam aan. 'Dat is altijd een ideale feestlocatie, toch?'

Oké, daar had hij een punt. De feesten in de molen vielen nooit tegen.

'En als je daar dan ook iemand aan overhoudt, is dat mooi meegenomen,' zei Wietske. 'We weten allemaal dat het na Wessel best pittig was.'

Imke nam een slok water uit haar glas en knikte. Het was niet gemakkelijk geweest om over hem heen te komen. Hij was haar grote liefde geweest, maar hun dromen lagen te ver uit elkaar. Hij vertrok twee jaar geleden naar Canada om te boeren, terwijl zij de B&B overnam. 'Heb je ook al iemand voor me op het oog? Ole was geen daverend succes tijdens de vorige single-editie afgelopen zomer.'

'Hij vraagt nog regelmatig naar je.'

Imke prikte in een aardappel. 'Hij plakte de hele avond aan me, terwijl ik juist mijn best deed om van hem af te komen. Hij is gewoon niet mijn type.'

'Ik zal zorgen dat ik een aantal leuke mannen voor je regel. Beloofd.' Wietske schepte aardappelpuree op haar bord. 'En anders maken we er een speeddate van of zo.'

'Laat maar weten wanneer je het feest wilt organiseren, dan kijk ik of ik tijd heb om te komen.'

Een zelfgenoegzame grijns speelde om Wietskes lippen. 'Ik heb bij Yfke en Benthe al gepolst wat ze van het idee vinden en die waren laaiend enthousiast.'

'Verraders,' mompelde Imke, waarna ze Wietske aankeek. 'En jij bent ook verschrikkelijk dat je eerst mijn vriendinnen strikt, voordat je het plan aan mij vertelt.'

‘Soms heb je gewoon extra overtuiging nodig.’

Imke rolde met haar ogen en wees met haar vork naar Foppe. ‘Houd mijn zus een beetje in bedwang, wil je.’

‘Als je tips hebt hoe ik dat de volgende keer kan doen, dan hoor ik het graag.’ Zijn opmerking leverde een por van Wietske op.

‘Ik sta altijd open voor verbetering.’ Wietske reageerde zo overtuigd dat iedereen aan tafel in de lach schoot. ‘Echt hoor. Het is alleen zo dat ik de feedback daarna gewoon weer naast me neerleg.’

Imke schudde haar hoofd. ‘Je krijgt straks je handen vol aan haar.’

‘Alsof ik dat nu al niet heb,’ antwoordde Foppe.

Haar vader sloeg zijn arm om zijn vrouw heen. ‘Eigenzinnige vrouwen; je moet er maar van houden.’

‘En dat doe ik zeker,’ zei Foppe. Hij drukte een kus op Wietske haar wang.

Terwijl haar vader Foppe vertelde over zijn tractor die kuren leek te hebben en haar moeder en Wietske het hadden over de aanstaande bruiloft, dwaalden Imkes gedachten af.

Ze was dol op haar familie en was blij dat ze niet duizenden kilometers verderop zat. Wietske en Foppe konden niet wachten om te trouwen en haar ouders waren alweer vijfendertig jaar samen. Na Wessel had ze nooit meer vlinders in haar buik gevoeld. De enige man die echt gevoelens bij haar opwekte, was Sivert. Maar dat was vooral irritatie in plaats van een vlinderstorm. Wellicht kon Wietske haar verrassen.